

Historien bakom ett porträtt av Bror Kronstrand - den amerikanske amiralen "Fighting Bob"

Bror Kronstrand målade detta porträtt av amiral Robley Dunglison Evans (1846 -1912) i Washington år 1912. Porträttet är troligen målat efter ett foto strax efter amiralens död.

När Bror Kronstrand på sina många resor anlände till en ny stad målade han ibland porträtt av bemärkta och populära personer och skänkte dessa till olika institutioner där de blev tillgängliga för många människor. Han brukade också ha rekommendationsbrev från inflytelserika personer med i sin packning. Det var självfallet viktigt för honom att snabbt bli känd som en skicklig porträttmålare och att få kontakter med presumptiva beställare av målningar.

När Bror Kronstrand kom till Washington år 1912 var porträttet av den välkände krigshjälten amiral Evans som också kallades "Fighting Bob" ett av de första han målade. Han skänkte det till den eleganta klubben "The Army and Navy Club" och där hänger det fortfarande på första våningen.

Gatubild och matsal i The Army and Navy Club på 901 17th Street i centrala Washington. Den anrika klubben grundades år 1886.

Amiralen verkar ha varit omåttligt populär under sin samtid. I ett eftermäle skrevs följande:

"Fighting Bob" Evans was the embodiment of the American spirit of the time. He was the "John Wayne" of the Navy for his heroic actions as a naval leader. His image was mass produced on everything that was Navy and he was looked up to as an example of the way we wanted to deal with the world.....".

Robley Evans föddes i Floyd County i Virginia år 1846. Han växte upp i en "farming family that held slave". I sin självbiografi beskriver Evans livet i bergen i Virginia som mycket strävsamt, området var glesbebyggt, de flesta var fattiga och hårt arbetande människor som ibland "tog lagen i egna händer". Efter faderns död flyttade han till en farbror i Washington som var jurist och tidningsman. Här fick han en god high school-utbildning vid en jesuitskola för pojkar och fortsatta studier på ett college. Hans farbror hjälpte honom och efter en äventyrlig resa till Salt Lake City med tåg och en lång ridtur på en mula då han hamnade i strider med indianer blev han så småningom, vid fjorton års ålder, antagen som kadett vid "US Naval Academy" i Annapolis på östkusten.

År 1863 tog han sin examen från Naval Academy och utnämndes till vaktofficer på en krigssloop. Därefter tjänstgjorde han på olika fartyg under det amerikanska inbördeskriget och steg snabbt i graderna. Som fänrik ledde han vid 18 års ålder en landstigningsstyrka som attackerade Fort Fisher i North Carolina och blev allvarligt

sårad. Han fördes till ett sjukhus i Norfolk och fick där höra ett samtal mellan kirurger om att de planerade att amputera det skadade benet. Han informerade läkarna att han hellre ville dö än att förlora sitt ben. I sin självbiografi skrev Bob Evans att "när jag sträckte mig fram, drog jag fram pistolen under min kudde; och sa till honom att det fanns sex kulor i den, och att om han eller någon annan gick in genom min dörr med något som såg ut som kirurginstrument tänkte jag börja skjuta, och att han kunde vara helt säker på att jag skulle döda sex personer innan de kunde skära av benet."

Han stannade på sjukhuset i fem månader och återfick funktionen i sitt ben. Året därpå fortsatte han tjänstgöringen inom marinen. För sina insatser vid landstigningen befordrades han till löjtnant.

Under de följande åren fortsatte karriären för Bob Evans med tjänstgöringar på olika fartyg på många håll i världen. Han deltog i många slag och tilldelades mängder av utmärkelser. Hans bedrifter blev omtalade och legendariska.

År 1904 blev han överbefälhavare för USA:s flotta i Asien, år 1906 för flottan i Nordatlanten och år 1908 utnämndes han till befälhavare för USA:s alla marina enheter i Atlanten.

Hans krigserfarenheter, hans talang för diplomati och hans respekt för den amerikanska nationen ledde till att han blev ständig rådgivare till president Theodore Roosevelt i marinfrågor och ansvarade för beslut om USA:s slagskeppsflotta runt om i världen.

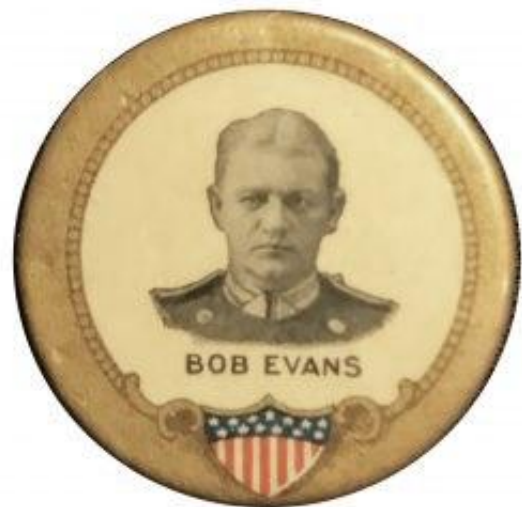
Fighting Bob ombord på slagskeppet Iowa
Foton <http://greatwhitefleet.us>

År 1908, på sin 62-årsdag, pensionerades Robley Evans av hälsoskäl efter 48 år i den amerikanska marinens tjänst, Detta högtidlighölls vid en ceremoni med sexhundra gäster och lokalen pryddes av flaggor från båtar där "Fighting Bob" tjänstgjort.

Robley Dunglison Evans avled år 1912. Hans och hans hustru Charlotte Taylor Evans grav finns på Arlingtonkyrkogården i Washington.

Litteratur

Evans, Robley D. (1901). A Sailor's Log – Recollections of Forty Years of Naval Life. D. Appleton and Company.

En digital version finns i Barnes & Noble Digital Library

<https://nook.barnesandnoble.com/products/9781411443921/sample?sourceEan=9781411443921>

Rear Admiral Robley D. Evans (1846-1912)

United States Navy<https://collections.armynavyclub.org/objects/rear-admiral-robley-evans/>

Rear Admiral Robley "Fighting Bob" Evans. The Great White Fleet.

http://greatwhitefleet.us/home/commanders_and_captains/robley_d_evans/

Hämtat 2024-02-21

Robley D. Evans (admiral) Wikipedia

[https://en.wikipedia.org/wiki/Robley_D._Evans_\(admiral\)](https://en.wikipedia.org/wiki/Robley_D._Evans_(admiral))

Hämtat 2024-02-22

Eva Holmberg

Bror Kronstrand-sällskapet i Mariestad